धूपायितुम्-धूपितुम्, धूपाययितुम्-धूपयितुम्, दुधूपायिषितुम्-दुधूपिषितुम्, दोधूपितुम्;

धूपाया-धूपा, धूपायना-धूपना, दुधूपायिषा-दुधूपिषा, दोधूपा;

धूपायनम्-धूपनम्, धूपायनम्-धूपनम्, दुधूपायिषणम्-दुधूपिषणम्, दोधूपनम्;

धूपायित्वा-धूपित्वा, धूपाययित्वा-धूपयित्वा, दुधूपायिषित्वा-दुधूपिषित्वा, दोधूपित्वा;

प्रधूपाय्य-प्रधूप्य, प्रधूपाय्य-प्रधूप्य, प्रदुधूपायिष्य-प्रदुधूपिष्य, प्रदोधूप्य;

धूपायम् २-धूपम् २, धूपायित्वा २-धूपित्वा २, } धूपायम् २-धूपम् २, धूपाययित्वा २-धूपयित्वा २, }

दुधूपायिषम् २-दुधूपिषम् २, दुधूपायिषित्वा २-दुधूपिषित्वा २, } दोधूपम् २; दोधूपित्वा २. }

(910) "धूप भाषार्थः" (X-चुरादिः-1773. सक. सेट्. उभ.)

आस्वदीयः।

'भासार्थ इत्येके' इति मैत्रेयः। तथा च क्षीरस्वामी—'भासा दीप्तिरर्थो येषां ते भासार्थाः।' इति मा. धा. वृत्तिः।

'धूपायतीति सन्तापे भाषार्थे धूपयेदिति।' (श्लो. 130) इति देवः। धूपकः-पिका, दुधूपयिषकः-षिका; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि कूटयतिवत् (240) ऊह्यानि। धूपयन्-न्ती, दुधूपयिषन्-न्ती-ती, धूपयिष्यन्-न्ती-ती, दुधूपयिषिष्यन्-न्ती-ती; इति शतृप्रत्ययेऽत्र विशेषः।

(911) "धूरी हिंसागत्योः" (IV-दिवादिः-1153. सक. सेट्. आत्म.)

धूरकः-रिका, धूरकः-रिका, दुधूरिषकः-षिका, दोधूरकः-रिका; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि दैवादिकगूर्यतिवत् (419) ऊह्यानि। विधूर्णम्[A]-कर्मणि क्तः।

(912) "धूस कान्तिकरणे" (X-चुरादिः-1640. अक. सेट्. उभ.)

'दन्त्योष्मान्तः' इति श्रीमद्रमैत्रेयादयः। 'मूर्धन्योष्मान्तः' इति स्वामी।

A. 'धर्मविसायजनदः खलु योऽजनिष्ट
दीप्तोष्मपूर्णभुजतूर्णविधूर्णवैरी॥' धा. का. 2. 59.